

Sygn. akt II Ca 204/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Mikołajewski (spr.)

Protokolant Katarzyna Szumiło

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2016 roku w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa D. N. i A. N.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

o nieodpłatną wymianę rzeczy albo wymianę rzeczy na wolną od wad

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 27 października 2015 roku, sygn. akt VIII C 1609/15

uchyla zaskarżony wyrok w całości i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu Lublin-Zachód w Lublinie do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

Sygn. akt II Ca 204/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wskazał, że w pozwie z dnia 30 kwietnia 2015 roku powodowie D. N. i A. N. wnieśli o zasądzenie solidarnie na ich rzecz od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. kwoty 5000 zł, w związku z niezgodnością zakupionych mebli z umową.

*

Wyrokiem z dnia 27 października 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 października 2013 roku doszło do sprzedaży powodom D. N. i A. N. sofy M. (...)5F wraz z podnóżkiem za cenę 5443,20 zł w salonie meblowym, mieszczącym się w L. przy ulicy (...), prowadzonym przez pozwanego – (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w B..

Na przełomie października i listopada 2014 roku, po użyciu środka czyszcząco-konserwującego, na obiciu sofy i podnóżka pojawiły się matowe plamy.

W dniu 29 listopada 2014 roku konsument D. N. złożył u sprzedawcy reklamację wskazując na odbarwienia i brak połysku na siedzisku sofy i podnóżku. W treści reklamacji zawarł żądanie wymiany sofy i podnóżka na nowe.

Sprzedawca nie uwzględnił reklamacji przyjmując, iż zmatowienia na poszyciu sofy powstały w wyniku użycia niewłaściwego środka czyszcząco-konserwującego.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za niezasadne.

W realiach rozpoznawanej sprawy zastosowanie ma ustawa z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002 roku, Nr 141, poz. 1176, ze zm.), która na podstawie art. 1 ma zastosowanie do dokonywanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedaży rzeczy ruchomej osobie fizycznej nabywającej tę rzecz w celu niezwiązanym z jego działalnością zawodową lub gospodarczą (towar konsumpcyjny). Bezsporne pozostaje, iż sprzedany powodom towar stanowi towar konsumpcyjny, nabyty w celu niezwiązanym z jego działalnością zawodową, czy też gospodarczą.

Zgodnie z treścią art. 4 powołanej ustawy sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową. W przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania. Powyższe domniemanie rodzi po stronie sprzedawcy odpowiedzialność za wady rzeczy tkwiące już w dniu jej wydania. Na podstawie art. 10 ust. 1 i ust. 2 ustawy, sprzedawca odpowiada za niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jedynie w przypadku jej stwierdzenia przed upływem 2 lat od wydania tego towaru kupującemu. Roszczenia kupującego przedawniają się z upływem roku od stwierdzenia przez kupującego niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową.

Sąd Rejonowy wskazał, że na poszyciu mebli stanowiących przedmiot umowy sprzedaży konsumenckiej zawartej w dniu 22 października 2013 roku na przełomie października i listopada 2014 roku ujawniły się zmatowienia (a zatem przed upływem 2 lat od chwili wydania towaru) i zostały zgłoszone sprzedawcy w reklamacji z dnia 29 listopada 2014 roku, tj. w okresie krótszym niż miesiąc od stwierdzenia zaistnienia wady.

Uprawnienia konsumenta w przypadku stwierdzenia niezgodności wydanego kupującemu towaru z umową przewidziane są w art. 8 powołanej wyżej ustawy. Stanowi on, że jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość towaru zgodnego z umową oraz rodzaj i stopień stwierdzonej niezgodności, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie naraziłby kupującego inny sposób zaspokojenia (ust. 1). Jeżeli kupujący z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna (ust. 4).

Prawa konsumenta wyrażone w powyższym przepisie mają strukturę dwustopniową – w pierwszej kolejności może on domagać się naprawy towaru, bądź jego wymiany na nowy, przy czym prawo wyboru należy do kupującego, chyba że z punktu widzenia interesów sprzedawcy tylko jedna z nich jest ekonomicznie uzasadniona i zarazem ma znaczenie dla kupującego. Dopiero, gdy sprzedawca nie uczyni zadość żądaniom konsumenta, ten może żądać obniżenia ceny lub odstąpić od umowy.

Pozwany nie dokonał wymiany towaru na nowy, zgodnie z żądaniem konsumenta zgłoszonym w reklamacji kierowanej do sprzedawcy. Pozwany zakwestionował bowiem – w przepisany terminie – reklamację złożoną przez stronę powodową, wskazując przyczynę, tj. niewłaściwą konserwację mebli.

Powodowie natomiast nie złożyli sprzedającemu oświadczenia o odstąpieniu od umowy sprzedaży przedmiotowych mebli, z którym mogli wystąpić dopiero wtedy, gdy zostaną zrealizowane przesłanki przewidziane w art. 8 ust. 4 ustawy konsumenckiej.

W realiach faktycznych rozpoznawanej sprawy, istniejących w dacie wyrokowania, powodowie mogli formułować swoje roszczenie w oparciu o powołany wyżej art. 8 ust. 1 ustawy konsumenckiej. Roszczenie powodów zmierzało jednak do zasądzenia zapłaconej kwoty i dlatego podlegało oddaleniu.

*

Apelację od tego wyroku wnieśli powodowie, zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w całości.

Powodowie zarzucili zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, tj. art. 18 § 1 k.p.c., art. 316 § 1 k.p.c. i art. 321 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie rzeczywistego żądania powodów, nieuwzględnienie stanu sprawy istniejącego w chwili wyrokowania, w szczególności faktu, że powodowie nie zamierzali odstąpić od umowy sprzedaży i dochodzić zwrotu zapłaconej ceny a nadto poprzez wyrokowanie przez Sąd pierwszej instancji co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem pozwu, co w konsekwencji doprowadziło do nierozpoznania istoty sprawy.

Powodowie wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach procesu za obie instancje według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powodów jest zasadna.

Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c., gdyż orzekł o niezasadności żądania, którego powodowie w ogóle nie zgłosili.

W pozwie powodowie wyraźnie wskazali, że dochodzą od pozwanego doprowadzenia sofy (...) wraz z podnóżkiem F. do stanu zgodnego z umową sprzedaży z dnia 22 października 2013 roku przez nieodpłatną naprawę, ewentualnie wymianę na wolne od wad, natomiast nie dochodzili zapłaty określonej kwoty w związku z odstąpieniem od umowy, jak błędnie przyjął Sąd Rejonowy.

Na poparcie swoich twierdzeń w pozwie powodowie zgłosili wnioski dowodowe w postaci opinii biegłego z zakresu kaletnictwa i wyprawiania skór oraz przesłuchania stron (k. 7,10), które Sąd Rejonowy bezpodstawnie oddalił na rozprawie w dniu 27 października 2015 roku (k. 58).

Sąd Rejonowy oddalił powództwo przyjmując, że powodowie nie odstąpili od umowy i nie mogą dochodzić od pozwanego zapłaty kwoty 5000 zł, podczas gdy powodowie w pozwie zmierzali do zrealizowania uprawnień przewidzianych w art. 8 ust. 1 i ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, a w sprawie nie ujawniły się okoliczności świadczące o tym, że naprawa albo wymiana są niemożliwe, wymagają nadmiernych kosztów, nie jest możliwe uczynienie zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa lub wymiana narażałyby kupującego na znaczne niedogodności. Dodać należy, że przepisy cyt. ustawy mają w sprawie zastosowanie na podstawie art. 51 ustawy z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta (Dz. U. z 2014 roku, poz. 827, ze zm.), gdyż umowa stron została zawarta przed wejściem w życie obecnie obowiązującej ustawy o prawach konsumenta.

Gdyby nawet powodowie dochodzili zwrotu uiszczonej ceny, Sąd Rejonowy powinien rozważyć, czy pozew nie mógłby zostać potraktowany jako oświadczenie woli o odstąpieniu od umowy.

Tym samym, Sąd Rejonowy procedując co do żądania, którego powodowie nie zgłosili i nie przeprowadzając postępowania dowodowego, przy pomocy którego powodowie zamierzali wykazać zasadność zgłoszonych roszczeń, nie rozpoznał istoty sprawy i konieczne było uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Orzekając ponownie Sąd Rejonowy przeprowadzi istotne dowody zgłoszone przez strony i w ustalonym na ich podstawie stanie faktycznym oceni zasadność roszczenia powodów.

Na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. Sąd Odwoławczy pozostawił Sądowi Rejonowemu rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.